

Els sacerdots que siguin joiosos com Don Bosco

Dv, 1/02/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

El dia que l'Església celebra sant Joan Bosco, el Papa teixeix amb la seva figura l'homilia de la Missa del matí a Casa Santa Marta. El cor de la seva exhortació és que els sacerdots no són funcionaris, sinó que tenen el coratge de tenir ulls d'home i de Déu vers al poble

Els sacerdots siguin alegres i mirin amb els ulls d'home i amb els ulls de Déu, com ho ha fet sant Joan Bosco. És la invitació de Papa Francesc aquest matí, en l'homilia de la missa a la Casa Santa Marta, precisament per instar els sacerdots a mirar la realitat amb el cor d'un pare i d'un mestre, com ho ha fet Don Bosco. Una mirada que li va mostrar el camí: ha vist aquells joves pobres pels carrers i es va commoure i per tant ha pensat la manera com fer-los ser persones responsable. Va caminar i va plorar amb ells.

Francesc recorda que el dia de l'ordenació de Don Bosco, la seva mare, una dona humil, pagesa, "que no havia estudiat a la Facultat de Teologia", li va dir, "Avui començaràs a sofrir". Volia certament ressaltar una realitat, però que s'adonés el seu fill que si no hi havia sofriment, això vol dir que alguna cosa no anava bé. "És una profecia d'una mare", una dona senzilla amb un cor ple de l'esperit. Per a un sacerdot per tant el sofriment és un senyal que la cosa va bé, però no perquè "es posa cilicis", sinó pel que va fer Don Bosco que va tenir el valor de mirar la realitat amb els ulls humans i els ulls de Déu. "Ell - diu el Papa Francesc - ha viscut en aquella època maçònica i menjar capellans" i de "una aristocràcia tancada, on els pobres eren realment pobres, els pobres, el rebuig, ell ha vist en els carrers aquells joves i ha dir: 'no pot ser! "

Ha mirat amb ulls d'home, un home que és germà i pare també, i ha dit: "Però no, això no pot anar així! Aquests joves potser aniran a parar a Don Cafasso, a la presó ... no, no pot seguir així ", i s'ha commogut com a home i com a home

ha pensat camins per fer créixer els joves, per fer-madurar els joves. Camins humans.. I després ha tingut el coratge de mirar amb els ulls de Déu i dir:

"Però fes-me veure això... això és una injustícia... què es fa davant d'això... Tu has creat aquesta gent per una plenitud i ells estan en una veritable tragèdia..." I així mirant la realitat amb amor de pare i mestre, -diu la litúrgia d'avui- i mirant Déu amb ulls de captaire que demana una mica de llum. comença a tirar endavant.

Don Giuseppe Cafasso confortava els presoners en el Torí dels Vuit-Cents i seguia fins el patíbul els condemnats a mort. Fou un gran amic de sant Joan Bosco.

Un sacerdot servicial

El sacerdot, aleshores, el Papa, reitera, ha de tenir "aquestes dues polaritats": "mirar la realitat amb els ulls d'home" i amb "els ulls de Déu". I això vol dir passar "molt temps abans davant el sagrari".

I en mirar-ho, així, li ha fet veure el camí, perquè no va anar amb el Catecisme i el Santcrist només, "fes això ..." ...I els joves li haurien dit: "Bona nit, ens veurem

demà". No, no: ell es va acostar prop d'ells, amb la seva vivacitat. Els va fer jugar, els ha agrupat, com a germans ... va anar, va caminar amb ells, els va escoltar, ha plorat amb ells i els ha portar endavant, així. El sacerdot que mira humanament a la gent, que sempre està al seu costat.

No empleats o funcionaris

A continuació, el Papa subratlla que els sacerdots no han de ser funcionaris o empleats que reben, per exemple, "de les 15 a 17.30". "En tenim tants de funcionaris, bons - continua - que fan el seu treball, com l'han de fer els funcionaris. Però el sacerdot no és un funcionari, no pot ser-ho ". El Papa, després, torna a exhortar a mirar amb ulls d'home i, promet, " arribarà a tu aquell sentiment, aquella saviesa d'entendre que són els teus fills, els teus germans. I després, tenir el coratge d'anar a lluitar allí: el sacerdot és un que lluita amb Déu ".

El Papa sap que "sempre hi ha el risc de mirar massa l'humà i gens el diví, o massa diví i gens d'humà", però "si no ens arrisquem, en la vida no farem res", adverteix. Un pare de fet arrisca per el fill, un germà arrisca per un germà quan hi ha amor. Això implica, sens dubte, sofriment, comencen les persecucions, la xafarderia: "aquest capellà està allí, al carrer" amb aquests nois mal educats que amb la pilota "em trenquen el vidre de la finestra".

Don Bosco, el mestre de l'alegria

El Papa donar gràcies a Déu per "haver-nos donat" sant Joan Bosco que de nen va començar a treballar, sabia el que era guanyar-se el pa de cada dia i sabia el que era la pietat, "quina era la veritable veritat". Aquest home - fa evident encara com a conclusió el Papa -ha rebut de Déu un gran cor de pare i de mestre:

I quin és el senyal que un capellà va bé, mirant la realitat amb els ulls d'home i amb els ulls de Déu? L'alegria. L'alegria. Quan un capellà no troba alegria a dins, que es pari i es preguntí per què. I l'alegria de Don Bosco és coneguda: és el mestre de l'alegria, oi? Perquè ell feia alegrar els altres i s'alegrava ell mateix. I sofria ell mateix. Demanem al Senyor, per intercessió de Don Bosco, avui, la gràcia que els nostres capellans siguin joiosos: joiosos perquè tenen el veritable sentit de mirar les coses de la pastoral, el poble de Déu amb ulls d'home i amb ulls de Déu.

Traducció de Pere Prat Serra